

De trektocht dit jaar was eigenlijk een copie van de succesformule van de vorige acht tochten. We vertrokken ergens, we overnachtten ergens in een tentje en we kwamen ergens aan.

Dat vertrek was in het onooglijke dorpje Solwaster gelegen tussen Spa en de Baraque Michel. We waren slechts met z'n achten, Hugo, Hendrik, Paul, Jos, Red, Leon en Jef die werkelijk stapten en Eddy die ons als volgwagen vooraf ging. Eddy was er nl. in geslaagd een zenuw klem te zetten in zijn rug en had strikt verbod gekregen van de dokter ook maar één stap te verzetten, en omdat een echte trektochter rijdt waar hij niet kruipen kan vonden we Eddy gedurende deze twee dagen regelmatig terug ergens op het parcours dat we moesten afleggen. Terwijl we andere jaren meestal een rood-wit gemarkeerde GR-route volgden moesten we dit jaar echt op stafkaart wandelen en dat was, bij gebrek aan Eddy, een klus voor Hugo. Regelmatig hoorden we hem met zijn brillette op de punt zijn neus over zijn kaart loerend zeggen: "Nog tweehonderd stappen en dan moet we in een weggetje naar links met aan de rechterkant bomen en aan de linkerkant een gracht.", of iets van die aard. Op een bepaald moment ging het blijkbaar toch wat te gemakkelijk zodat we, onze avontuurlijke aanleg volgend, van de weg afweken en daardoor in een jungle terecht kwamen. We sprongen van de ene graspol op de andere en o wee als je miste want je kon verdwijnen in zeer diepe plassen. De 'getten' van Hendrik vervaardigd van plastic zakken van den Aldi bleken hem hier een uitstekende dienst te bewijzen. Even voorbij de jungle, terug in

een normaal bos bleken er een ontelbaar aantal wegen bij gemaakt te zijn. In zo'n situatie is een stafkaart uiteraard waardeloos zodat we zuiver op gevoel verder stapten. Dank zij het geruis van de nabijgelegen autostrade kwamen we uit waar we moesten zijn en bereikten we tegen een uur of vijf na een wandeling van een 19 km de camping in Bevercé niet ver van Malmedy, die zoals vele voorgaande jaren ook hier weer was uitgebaat door een stel efficiënte Nederlanders.

Nadat we wisten wat allemaal moest en niet mocht zetten we onze tentjes recht. De meesten kookten hun potje en sommigen gingen op restaurant omdat ze vonden dat ze geen lekker eten bij hadden, phoehh. De avond werd besloten in de kantine van de camping en toen die op het reglementaire uur sloot kropen we onder zeil waarop al spoedig een roffelende regen nederzeeg. Geen lolletje om dan uit je slaapzak te moeten kruipen om een plasje te doen.

De weergoden zorgden er voor dat we zonder regen onze tentjes konden afbreken en ons ontbijt konden nuttigen maar zodra we terug op pad waren regende het pijpenstelen. Het was alles behalve aangenaam weer die zondag. De wind blies het nat tot diep in onze oren en we tsjokten zwijgzaam verder terwijl het water over de wegen liep. Telkens we Eddy tegenkwamen in zijn warme en droge auto moesten we vechten tegen de aandrang om er ook niet te kruipen.

Maar dat deden we niet zodat we in de late namiddag al stappende en eindelijk zonder regen arriveerden in het dorpje Recht.

Hier besloten we onze trektocht in een duitstalig cafeetje waar we de rekening uiteendeden en al uitkeken naar de trektocht van volgend jaar die ongetwijfeld in betere weersomstandigheden zal doorgaan.